

נעלם. הביקורת בגרמניה קטלה את הסרט, לא ציינה לשבח במיוחד את רודנסקי המר, פיע בו אחר שהפך כמעט אלל בגרמניה.

חרירך

תלאביב

הם יורים גם בסוסים
 (פאר, ארצות-הברית) — תיאור מדמאי ומכאיב של תחרות-מחול מאראתונית, בימי המרצוקה באמריקה, המוקיע את אגדת השפע האמריקאית: במירוץ המסורף אחרי אש-ליית העושר והרווחה הכלכלית זוכים בני-אדם לגורל נחות יותר מגורלם של סוסים. בימיו, מישחק וצילום מופתיים.

מאש (תלאביב, ארצות-הברית) — בית-חולים של שדה, גוויות עוברות ושבות, סדינים מגואלים בדם, ובני-אדם ה-מאבדים את צלם האנושי ומוללים במוסר המקובל רק משום שזו דרכם היחידה להי-שאר מחוץ לכותלי בית-המשוגעים. סאטי-רה חריפה נגד המלחמה.

והיה אם... (נת, אנגליה) — סאטירה על מוסכמות ישנות ומישטר ההר-רים, המורים והפנימיות שהפכו את הנו-ער, לדעתו של לינדסי אנדרסון, הבמאי, למורד חסר-רעמים.

ג'ון ומרי (שדרות, ארצות-הברית) — שני אנשים מחפשים מיפלט מן הברידות ומגלים שהעמדת פנים היא אחד המכשולים העקריים בדרכם. מיה פארו ו-דסטין הופמן כובשים את הלב, בסיפור מלא הומור ונוגע ללב.

אן של אדף הימים (גורדון, אנגליה) — כדאי לראות את ריצ'רד ברטון כמאהב המלכותי הידוע, רק משום שעל-ו לאהוב את גינביב בווייל, שהיא גם יפה וגם מוכשרת בתפקיד אן בוליון.

נשים אוהבות (סטודיו, אנגליה) — סרט המקסים את העין בצילומה, ושוטה לב במישחק של אוליבר ריד, אלן בייטס וגלנה ג'קסון, המצטיינת בין הנשים. פניה ומקומה של האהבה בחיי גיבוריו של די. ה. לורנס, ועל פי ספרו הנודע.

עד יחיד לרצח (בני-יהודה, אנגליה) — הצירוף הבנאלי במיקצת של דמיון ילדותי (מרק לסטר), שמז-שירומנ-טיקה (סוזאנה גורבי), כשהם מתובלים ב-מזימה לחסל נשיא מדינה אפריקנית — מצליחים למשוך קהל — מעל ומעבר ל-מצופה.

ירושלים

פאטון (אוריון, ארצות-הברית) — בנאה נאמנה לגנרל המושמק ביותר במלחמת-העולם השניה, שהעז לסטור על לחיו של חייל פחדן. מישחק מצויין של ג'ורג' סי. סקוט כפאטון.

נס במידנו (ארנון, איטליה) — הניאוריאליזם של ויטוריו דה-סיקה בשיאו: מציאות של עוני ורפש אינה מצליחה להת-ניק את נשמותיהם הצהולות והחולמות של גיבוריה.

אלה הם החיים (הן, צר-פת) — התאונה הקולנועית ביותר בתולדות הקולנוע היא שיאו של סיפור אהבה בין רומי שניידר למישל פיקולי.

חיפה

הלו דולי (זיו, ארצות-הברית) — מחזמר קלוש, המפגיץ את חוש-ההומור היהודי של ברברה סטרייסנד ואת איכותה הזימרתית בצורה חיורת. לעומת מצחיקנות, מה עוד שולטר מתאו גונב ממנה את ה-הצגה. סרט טאר.

נוסע עובר בגשם (מוריה, צרפת) — הלהיט הקופתי ביותר של רנה קלמנט (במאי) וצירלס ברוגסון (שחקן). מותח.

נוי, נוה ולמה בכלל?

מי (חוד, תלאביב; צרפת) — סרט-מתח, המנסה בכל מאודו להיות מיסתורי ויומרגני בצלול-מים ובצורת ההגשה, אבל אינו מצליח אלא להיות שיג-רתי, ברנעו היותר טובים.

זהו סיפור על שני נאהבים הרבים ביניהם, עולים ל-מכונות. הוא נוהג כמסורף, המכונות מחליקה מצוק גבוה ישר לתוך הים, היא מספיקה לקפוץ החוצה, ואילו גופתו של הנהג אינה נמצאת בתוך המים. אחיו של הנהג אוסף את הנערה ומחזיר אותה לפאריס, בין השניים נוצר קשר סנטימנטאלי, אבל מעיב עליו גורלו הבלתי-ידוע של מי שנפל עם המכונות לים.

ההגיון הבריאי אינו בין התכונות הבולטות של סרט זה. העלילה מתפתלת ומתלבטת, משנה את כיוונה בהתאם לרצונותיו השרירותיים של הבמאי, ליאונרד קיגל, שנדמה כאילו לאורך כל ההסרטה לא החליט עדיין אם הוא רוצה להפחיד את צופיו, לבדרם בדיאלוגים קלילים (כותב התס-ריט הוא פול ג'ונף, מאנשי קלוד שאברול), או ליצור יצירה מוסרית נעלה עם לקח חינוכי בסופה.

ישנם אמנם בסרט כמה אתרי-צילום שנבחרו בטוב-טעם, כמו הגלריה החיצונית של חנות הכלבו הענקית, גלרי

שניידר וטינטי: מי צריך?

לאפאייט, ואיכות הצילומים של ז'אן בורגואן (צלמו של ולס ב,מר ארקדין) גבוהה. נוכחותם של רומי שניידר ו-מוריס רונה, במישחק שאינו טוב ואינו רע מן הרגיל אצי-לם, עדיין אינו עונה על השאלה הגדולה: "מי?" או "בי-נוסח אחר: מי בכלל צריך סרט שכזה?"

אמריקה:

פרה נופרעת

אהבה חופשית (פריס, תל-אביב; ארצות-הברית) — מי ש-זוכר את "הנוער לשלטון", יזהה מייד את ה"עידון" ו"הגישה האמנותית" המאפיינים את הבמאי רוברט תום, ואת "אמריקן אינטרנשיונל" — החב-רה עבורה הוא עובד. "אהבה חופשית" הוא המשך ב"רוח הביקורת הקונסטרוקטיבית" של אותו סרט גאוני, עשוי בידי אותם גאוניס עצמם.

אז ככה: אמריקה של היום אינה אלא משפחה טובה: האב, מיליונר הומוסקסואלי ובעל אופי של סמרטוט. ה-אם, יפהפיה אבל חשפנית לשעבר, המאוהבת רק בעצמה, ובעיקר ביהלומיה. הבת, מיפצלת שמנה וחסרת-חן, שזכתה בכספי ההורים, אך לא באהבתם. לתוך "השילוש הקדוש" של אמריקה הישנה פורצת הרוח הצעירה, בדמות זמר "פופ" עם שלושה מלוויים.

האליל הצעיר מתנה אהבים קודם כל עם הבת, אחר-כך עם האם, וגם האב, כנראה, לא יצא נקי מן העסק. מוסר ההשכל הנעלה: עולמם המיושן של רודפי-הבצע הרכוש-ניים, המסתירים את סטייתיהם וריקבונם מאחורי חזית נוצצת, מתמוטט עתה כליל, כאשר צעירים שאינם מעריכים את הכסף (כי יש להם בשפע) ואינם מתביישים בריקבונם או בסטייתיהם, תופסים את רסן השלטון בידיהם. אפילו ג'ינפר ג'ונס המנוסה והוותיקה נראית כמוזימה,

ניר וכריסטופר: לשכב עם כולם?

והצעירים הולי ניר (הבת) וגורדון כריסטופר (הזמר הנואף) מתאימים מבחינה חזותית — אבל באשר למישחק... חבל שאי-אפשר להסתפק בשמיעת הפסקול של בארי מן וסניטייה וייל, כי הוא המשכנע ביותר, ואומר בכמה פיזיונים מה שהסרט מנסה לנפח במשך שעותיים.

קצת מתח

בנוסח ישן

הגברת במכונות (מוגרבי, תלאביב; אנגליה) — סרט-מתח בנוסח הישן עם זרבה הפחדות, הרבה תפניות, ובעיקר המון פרטי-פרטים חסרי-חשיבות בסיפור עצמו, אשר מבלבלים באופן יוצא מן הכלל. הבמאי, איש ותיק ומנוסה, אנטול (ליל הגנרלים) ליטוואק, והסיפור, מאת סבאסטיאן ז'אפריוו, סופר צרפתי שזכה כבר לתהילה הודות לתסריטים שכתב ל"שלוש ל-ידיד" ול"נוסע עובר בגשם". אבל הפעם, אין זה סיפור שיבא תהילה למישחקו.

מוזכירה נאמנה, אחרי לילה של שעות נוספות בבית מעבידה, מסכימה ללוות את המעביד ואת אשתו לנמל-התעופה, ולהחזיר את מכונתם הביתה. בדרך מאורלי ל-פריס, מתחשק לנערה לצאת לטיול של כמה ימים ל-ריביירה הצרפתית, במכונת הפאר. ואז היא עולה על עק-בות מוזרים של נערה זהה, שעברה כנראה את הדרך בכיוון הפוך, כמה שעות לפניו, והיא מוצאת את עצמה מסובכת בפרשה של זהות כפולה. בינתיים מצטרפים אליה גופה חמושת רובה, היפי חסר דאגות, נהג משאית גבר-תן, ועוד ועוד.

סמנטה אגר, בתפקיד הראשי, היא גברת חביבה מאוד בשל אישיותה, אוליבר ריד וג'ון מקאנרי (מרקוצ'יו מי "רומיאו ויוליה") נוכחים כאן, אם כי אינם עושים שום

מקאנרי וסמנטה אגר: גם רובה והיפי

דבר מעיף מדי, והנוכחות החיונית ביותר הפעם היא דווקא זו של הצלם, קלוד רנואר (נכדו של רנואר הצייר) ושל המוזיקאי מישל לגרנד, שמזר שפע של אפקטים אלקטרוניים, הרומזים על כך שלאחר שהות באמריקה, הוא מעדיף תכסיסים ופעולות על מוזיקה של ממש.